

POSTANOWIENIE

11 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

Prezes SN Joanna Misztal-Konecka

na posiedzeniu niejawnym 11 grudnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.S.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o zapłatę i ustalenie nieważności umowy, ewentualnie o zapłatę i ustalenie
bezskuteczności postanowień umowy,
na skutek skargi kasacyjnej M.S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie V Wydział Cywilny
z 14 czerwca 2023 r., V ACa 351/22,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną skierowaną przeciwko rozstrzygnięciu w pkt II zaskarżonego wyroku o oddaleniu apelacji pozwanego w pozostałej części;**
- 2. przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w pozostałej części.**

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 14 czerwca 2023 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, w sprawie z powództwa M.S. przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W. o zapłatę i ustalenie nieważności umowy, ewentualnie o zapłatę i ustalenie bezskuteczności postanowień umowy, zmienił na skutek apelacji obu stron wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 11 stycznia 2022 r. w ten sposób, że ustalił, iż umowa o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych waloryzowany kursem CHF z 6 listopada 2006 r.

zawarta pomiędzy Bankiem.1 spółką akcyjną w W. (obecnie Bank spółka akcyjna w W.) a powodem jest nieważna (punkt I podpunkt 1), zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwoty 159 491,22 zł oraz 88 425,45 CHF, obie z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od 8 lipca 2022 r. do 18 kwietnia 2023 r., zastrzegając, że zapłata przez Bank spółkę akcyjną w W. na rzecz powoda nastąpi za równoczesnym zaofiarowaniem przez M.S. na rzecz pozwanej kwoty 440 000 zł (punkt I podpunkt 2), oddalił powództwo w pozostałej części (punkt I podpunkt 3) oraz ustalił, że pozwany w całości ponosi koszty procesu i koszty sądowe, pozostawiając szczegółowe wyliczenie tychże kosztów referendarzowi sądowemu (pkt I podpunkt 4), oddalił obie apelacje w pozostałej części (punkt II) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego (punkt III).

2. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł powód, wskazując, że zaskarża go w części, tj. w punkcie I podpunkt 2, punkcie I podpunkt 3 oraz w punkcie II.

Wskazał na naruszenie art. 233 k.p.c.; art. 455 w zw. z art. 385¹ § 2 w zw. z art. 496 oraz art. 497 k.c.; art. 118 w zw. z art. 385¹ § 2 w zw. z art. 496 oraz art. 497 k.c.; art. 65 k.c.; art. 455 k.c. oraz art. 481 k.c.

3. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

4. Powód zaskarżył skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego również w zakresie, w którym Sąd ten oddalił apelację strony pozwanej w pozostałej części.

Należy przypomnieć, że poza wymaganiami formalnymi dopuszczalność skargi kasacyjnej, podobnie jak i innych środków zaskarżenia, uzależniona jest od wykazania przez skarżącego interesu prawnego w zaskarżeniu orzeczenia, który uwarunkowany jest wykazaniem pokrzywdzenia tym orzeczeniem. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 maja 2014 r. (III CZP 88/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 108), której nadano moc zasady prawnej, wyrażone zostało stanowisko, że pokrzywdzenie orzeczeniem (*gravamen*) jest przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia, chyba że interes publiczny wymaga merytorycznego rozpoznania tego środka. Sąd Najwyższy przyjął, że ogólne

założenie obiektywnej potrzeby uzyskania ochrony prawnej, które racjonalizuje możliwość korzystania ze środków zaskarżenia, nie naruszając ich istoty, uzasadnia uznanie interesu prawnego w zaskarżeniu, jako przesłanki dopuszczalności środków zaskarżenia. Jej istnienie wynika z zasad i regulacji znajdujących odzwierciedlenie w Kodeksie postępowania cywilnego; objęta jest przewidzianym w tym Kodeksie systemem badania dopuszczalności środków zaskarżania orzeczeń. Interes ten występuje w razie pokrzywdzenia (*gravaminis*) i polega na niekorzystnej dla strony różnicy między zgłoszonym przez nią żądaniem a treścią rozstrzygnięcia. Przesłanka *gravaminis* pozwala przyjąć, że w części, w której orzeczenie jest korzystne dla skarżącego, skarga kasacyjna jest wyłączona, ze względu na brak pokrzywdzenia (tak też postanowienia SN: z 19 listopada 2014 r., II CSK 44/14; z 28 stycznia 2015 r., I CZ 122/14; z 25 lutego 2015 r., II CSK 447/14, i z 16 lipca 2021 r., I CSK 170/21).

Zawarte w punkcie II zaskarżanego wyroku rozstrzygnięcie oddające apelację strony pozwanej w pozostałej części w oczywisty sposób nie prowadziło do pokrzywdzenia skarżącego, nie miał on więc interesu prawnego w jego podważaniu. W związku z powyższym należało odrzucić skargę kasacyjną w tym zakresie (art. 398⁶ § 3 w zw. z § 2 k.p.c.).

5. W pozostałej części Sąd Najwyższy uznał, że skarga kasacyjna zasługiwała na przyjęcie do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

(R.N.)

r.g.